

LEBRIS

We know
books

ANTONIA SUCIU

*Secretul
Pergamentului*

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2022

CUPRINS

CAPITOLUL 1 · 7

CAPITOLUL 2 · 13

CAPITOLUL 3 · 21

CAPITOLUL 4 · 31

CAPITOLUL 5 · 41

CAPITOLUL 6 · 51

CAPITOLUL 7 · 79

CAPITOLUL 8 · 109

CAPITOLUL 9 · 131

CAPITOLUL 10 · 143

CAPITOLUL 11 · 173

CAPITOLUL 12 · 195

Culorile vii, dar totuși calme, îmi invadau mintea și mă lăseau să gândesc liber. Cerul mă privea din înălțimi ghidându-mă la fiecare pas, în timp ce iarba care mă înconjura mă privea curioasă. Am tras aer adânc în piept și am deschis ochii. Am privit în jur și m-am lăsat cuprinsă de lumea ce, deși stătea pe loc, se mișca la o viteză amețitoare.

M-am ridicat în capul oaselor și am luat-o la pas pe dealurile înverzite ale începutului de vară. Peisajul pe care îl cunoșteam la perfecție, cu florile răzlețe, solul moale și umed și albinele care își făceau de lucru printre plante, era oaza mea de liniște. Îmi puteam simți corpul vibrând de încântare. În jur totul părea să îmi spună că sunt acasă...

După un timp, mirosul sărat îmi invadează nările iar părul începu să-mi fie purtat pe tărâmurile necunoscute, în bătaia vântului. Albastrul întins pofta pe oricine să se avânte în profunzimile sale. Regăsirea cu un vechi prieten mă um-

plea de nostalgie. Odată ce am pășit pe nisip, am putut simți ceva magic în jur. Ceva ce nu mai simțisem până atunci. Probabil era doar sentimentul revederii.

Am căutat din priviri bărci sau vase de croazieră, dar marea era mai liniștită ca niciodată, fredonându-și simfonia ademenitoare. Deodată, un zgomot precum un clipocit, dar mai puternic, se auzi de undeva, din apă. Am tresărit, în timp ce o mână mă apucă de umăr și o voce îmi răsună în urechi.

— Isabela! Mă auzi? m-am întors și am văzut-o pe Ariana, cea mai bună prietenă a mea, stând acolo, privindu-mă perplexă.

— Bună! am încercat eu să articulez cuvântul. Ce faci?

— Eu? Ce faci tu? Te strig întruna de la culmea dealului până jos. Unde-ți era gândul?

— Doar admiram priveliștea.

— Da, știu că te bucuri atunci când tu și mama ta vă întoarceți aici pentru vacanța de vară. Mereu petreci ore privind în zare. Nu aș putea avea în veci răbdarea ta. Apropo, cum merge hotelul?

— Destul de bine. De-abia ne-am instalat, așa că mama încă se acomodează cu lista de clienți și doleanțele lor, dar se simte de parcă nici nu am plecat.

— Dar, hotelul s-a redeschis acum o săptămână. Cum pot fi atât de mulți oaspeți?

— Se pare că anul acesta e cu noroc. Are loc un fel de conferință despre curățarea oceanelor iar cei care se ocupă au ales hotelul nostru.

— Interesant, dar hai să ne întoarcem, totuși. Am așteptat tot anul după prăjiturile mamei tale!

Am surâs și am pornit înapoi pe deal alături de Ariana. Clipocitul se auzi din nou iar un fior mă trecu pe șira spinării.

Hotelul rămăsese exact așa cum mi-l aminteam. Pereții erau vopsiți într-un verde marin iar mobilierul era de un alb imaculat. Pe fiecare masă din hol se putea zări un pliant pentru lecții de înot, sau pentru unul dintre cele mai bune restaurante din zonă. Veneam aici de când avem cinci ani. Părinții mei decisese să deschidă un astfel de loc pentru ca mai mulți oameni să se bucure de experiențele de care se bucuraseră ei în copilărie.

— Haideți, fetelor, spuse mama și ne conduse spre bucătărie unde o aromă de ciocolată și frișcă ne prinse și nu ne mai dădu drumul. Prietena mea era nespus de încântată să se arunce cu totul în tava de prăjituri scoase din cuptor de mama, cea mai bună bucătăreasă din zonă. Apucă una și luă o gură care îmi provocă și mie poftă. Din momentul în care textura cremoasă îi atinse cerul gurii, ochii Arianei se făcură cât cepele, nevenindu-i să creadă.

— Doamnă B., ați schimbat ceva? Nu mi se pare la fel.

— Dar îți place, nu-i așa?

— Da, dar...

— Un adevărat bucătar nu își dezvăluie secretele.

Între timp, am apucat și eu o prăjiturică și am devorat-o cu nepăsare.

— Esență de vanilie, nu-i așa?

— Isabela! izbucni mama pe jumătate răzând și pe jumătate încercând să se prefacă supărată. Bine, de ajuns cu voi două. Afară! Până nu mai deconspirați și altceva!

Am ieșit din bucătărie, răsând cu lacrimi. Ne-am așezat în fața unei ferestre imense, la una din mesele din hol. Afară, lumea începea să se adune pe malul mării, parcă sufocând valurile sălbatice. Seara se apropia cu pași repezi, dar soarele refuza să își cedeze locul. Scruta din privirile sale orbitoare fiecare mișcare, fiecare despărțire, fiecare sentiment de trădare.

— Ar trebui să-l vizităm pe Max. A ajuns cu o zi înaintea ta. Ce zici?

— Mi-ar plăcea, dar este târziu deja. Nu știu dacă ar fi în regulă, poate mâine, nu crezi? am sugerat eu. Adevărul era că nu mă simțeam în apele mele și nu aș fi vrut ca Max, unul dintre cei mai intuitivi oameni pe care îi cunoșteam, să mă ia la întrebări. Nici măcar nu știam ce i-aș fi spus.

— O, haide! Te vei simți bine. În plus, ai fost tare ciudată azi, ți-ar prinde bine o distragere de la orice nu-ți dă pace. Haide, Isabela! Te rog! Ariana mă privea de parcă întreaga sa viață ar fi depins de asta.

— Nu știu dacă mama ar fi de acord cu...

— Ca și rezolvat! se grăbi să afirme. O luă la fugă spre ușa bucătăriei și vorbi atât de tare, încât sunt sigură că nu doar mama a auzit-o. Doamnă B., vă deranjează dacă am merge la o plimbare? Este atât de frumos afară și trebuie să o fac pe Isa să se relaxeze.

Am privit-o amuzată. Am dus mâna la încheietura stângă, acolo unde se afla o brățară argintie, simplă, dar frumoasă. M-am jucat cu ea printre degete, alungând orice alt gând.

În mintea mea se conturau, pe rând, o masă, un frigider plin de magneți aduși din diferite țări. Toți diferiți, similari

dintr-un singur punct de vedere: cu toți reprezentau faimoase orașe, iarna. Orașe precum Viena, Bruxelles, Paris, toate înghețate de ger și lipite de frigiderul nostru. O femeie de vârsta a doua intră în cameră și trânti câteva plicuri pe masă. Agăță cheile de un mic ornament în formă de pasăre și se așează pe un scaun privind în jur. Nu-și dorea ca fiica ei să se întristeze, așa că nu o strigă, nu încă. În spatele unuia dintre pereți, o fetiță de șapte ani, cu un păr de culoarea portocalelor necoapte și ochi albaștri, o privea nedumerită. Chipul mamei sale rostea ceva ce, în mod ciudat, fetița înțelegea de minune. De îndată ce puștoaica realizează ce se întâmplă nu se putu abține și se catapultă în brațele mamei sale, dând frâu liber șiroiului de lacrimi.

— Trebuie să i-l dăm și pe Whiskers?

— Nu, draga mea, este doar al tău. Mă voi asigura de asta...

Mă trezisem din vis tocmai când Ariana se apropia de mine cu un zâmbet larg. Planul funcționase.

Odată întoarsă la hotel, după ce aflasem că Max se afla într-o drumeție, am făcut un duș și m-am întins în pat, având cartea lângă mine, pe pernă. Am privit pereții plini de poze, de abțibilduri, de desene de când eram mai mică, toate stând exact acolo unde le așezasem prima dată. Luând cartea în mâini am simțit un sentiment de confort, de siguranță. Am urmat semnul de carte până la capitolul 9, acolo unde rămăsesem pe drumul cu mașina. Am mângâiat dragăstos paginile și m-am lăsat cuprinsă de magia ei.

Razele înfundate ale dimineții mă trezără și mă îmbiară la o zi plină. M-am ridicat leneșă din pat, încă gândindu-mă la acel sunet bizar. Ceva înăuntrul meu îmi spunea că nu era nicio coincidență, nici imaginația mea. Dar, ce trebuia să fac pentru a descoperi ce era de fapt? O, las-o baltă, probabil era doar un val, iar eu o luam prea în serios...

Odată trezită, schimbată și proaspătă, am coborât la micul dejun. De obicei îl luam în sala de mese, cu ceilalți oaspeți, dar mai erau dați în care mâncam în bucătărie, cu o mână pe lingură și una pe polonic, ajutând-o pe mama.

— Bună dimineața, Luna, am salutat-o eu pe recepționistă.

— Bună dimineața, Isa. Masa se servește în bucătărie azi. Sala de mese este plină. Apropo, am păstrat asta de câteva zile. Mă gândeam că te-ar putea interesa, spuse

aceasta și scoase din buzunar un afiș în culori vii, puțin prea țipător pentru gustul meu.

— Trupa de teatru? Uite, Luna, apreciez, dar nu știu dacă aș fi potrivită pentru așa ceva.

— De ce nu? Cred că ți-ar prinde bine o activitate interesantă vara aceasta, decât să stai pe aici tot timpul. Ai venit aici ca să te simți bine.

— Mă voi gândi la asta, dar nu promit nimic. Nu îmi stătea gândul la asta. Clubul de teatru? Nici nu îmi puteam imagina numele meu lângă asta. Nu am fost niciodată prea talentată în acest tip de artă. Preferam cinematografia.

Ușa bucătăriei se deschise fără vreun zgomot, în timp ce eu pășeam deja în încăpere. Am acaparat un scaun și am început să înfulec din bolul cu cereale. Mă jucam cu brățara mea, când pietricica de pe ea se deschise cu un clic. Inima mi se opri pentru o secundă. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva. Nimeni nu observase că ochii îmi rămăseseră ațintiți pe micul glob roz. Degetele mi se puseră în mișcare, dornice de a afla dacă exista ceva înăuntru. Am atins metalul rece și am privit cu mare atenție în crăpătură. Nu era nimic. Brusc, o urgentă nevoie de aer curat îmi cuprinse plămâni. Am bolborosit ceva către oamenii din jur, mi-am luat sticla de apă și am fugit cât am putut de repede spre ieșirea hotelului.

Un sentiment de claustrofobie mă acapără. Mă simțeam de parcă nu îmi era suficient tot aerul din lume ca să-mi recapăt respirația. Ce însemna asta? A fost vreodată ceva acolo? Și dacă da, unde a dispărut? Fusesse ceva important? Întrebările mi se rostogoleau prin minte, realizând formațiuni întortocheate și imposibil de urmărit. Totul se

învârtea iar gândurile despre brăţară zburaseră departe de mintea mea. Pentru moment, încercam doar să trag bine aer în plămâni. Între timp, ajunsesem la malul mării și inima mea parcă începea să își regăsească ritmul.

Vântul era mai domol în acea zi, cercetând frunzele verzi ale copacilor și valurile liniștite. Am respirat adânc. Pulsul începuse să se liniștească, lăsându-mă să îmi afund degetele în nisipul răpit de apa sărată.

„Totul e bine. Nimic pentru care să te îngrijorezi. Doar o brăţară veche, probabil stricată.” Am apucat sticla de apă și am luat o gură sănătoasă. Așa era mai bine.

Mi-am dedicat câteva minute admirării peisajului. Îl știam pe de rost. Fiecare stâncă, fiecare umbrelă de plajă, fiecare suflu al mării. Îmi aminteam până și momentele în care obișnuiam să fug până în cel mai îndepărtat colț al plajei, atunci când ai mei erau furioși pe mine, sau atunci când construiam un palat uriaș de nisip, doar pentru a-mi ascunde toate bomboanele și sentimentul de neputință când priveam cum apa le întemnița în lumea ei de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Până să-mi dau seama de asta, călcam prin aceleași părți prin care obișnuiam să o fac atunci când un film nu-mi dădea pace săptămâni la rând.

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am așezat sticla de apă pe nisip și mi-am afundat picioarele în apa mării. Înainte de a-mi da seama, intrasem cu totul în apă. Nu mă aventuram niciodată în larg și preferam să simt nisipul printre degete, dar tot era ceva. Dădeam din picioare în timp ce aerul sărat îmi curăța gândurile. Orice m-ar fi putut deranja dispăruse. Firicelele năstrușnice de apă își făceau de cap

printre scoicile aduse aproape de mal, în timp ce pescărușii priveau drept înainte, bucurându-se de vară.

Deodată, un sentiment de neliniște sparse reflexia perfectă a tabloului în care mă aflam. Apa începu să se miște pe ritmul altei melodii, în timp ce eu rămăsesem pe loc. Valurile continuau să se lovească de mine, dar calmul lor fu înlocuit de un gol nefiresc. Picioarele îmi înghețară din senin. Simțeam ceva în spatele meu, ceva ce se apropia de mine. Același sunet ciudat îmi răsună în timpane, precum un gong într-o sală de teatru. Într-o fracțiune de secundă, niște mâini reci mă apucară de gât și mă traseră înspre niște stânci, la vreo doi metri depărtare. Apa sărată îmi intră în nări, înfundându-mi nasul și sufocându-mă, iar gura îmi era deschisă, încercând să prindă chiar și o fărâmă de aer. Panica se instalase deja.

Când strânsoarea se înmuie iar aerul își făcu din nou loc în plămâni, mâinile îmi intrară în acțiune, agitându-se să găsească ceva de care să se prindă. Am reușit să mă prind de stâncile din jurul meu. Gâfâiam, iar pieptul meu pulsa rapid, sarea arzându-mă pe gât. Am privit în jur agitată. Nu eram departe de hotel, dar nu mai fusesem până atunci prin acele părți. Începusem să respir normal când, parcă ochii mei își reveniră cu totul dezvăluindu-mi ce se afla în dreapta mea. O coadă ciudată se îndepărta de mine. Nu îmi dădeam seama ce era, sau de ce mă atacase, dar, în câteva momente, aceasta se făcu nevăzută în spumele mării. Am privit insistentă apa, sperând să revăd creatura, dar orice ar fi fost dispăruse în adâncul mării.

— Isa? Unde ești?

M-am întors și am văzut că mama scruta marea, căutându-mă. Aveam niște explicații de dat, dar, mai întâi, aveam de lămurit câteva lucruri.

Am tras aer adânc în piept și am luat-o spre mal. Habar nu aveam cum urma să îi explic mamei ce tocmai se întâmplase.

***

Stăteam întinsă în pat și îmi verificam telefonul. Cinci apeluri pierdute de la Ariana nu erau puțin lucru. Mă așteptam să apară în orice secundă, dar până atunci am decis să pun cap la cap tot ceea ce se întâmplase. Mai întâi, acel zgomot a cărui cauză am descoperit-o azi, apoi brățara, apoi creatura aceea care era cât pe ce să mă înece. Totul era legat, dar nu îmi dădeam seama cum sau ce legătură avea o brățara veche cu toate astea. Aveam o presimțire ciudată și o ipoteză pe care nu a-și fi îndrăznit să o spun cu voce tare. La urma urmei, poate nici măcar nu era adevărată. Mi-am îndreptat privirea spre priveliștea de afară. Acolo, în inima mării, se puteau afla sirene, sirene adevărate, cu solzi și coadă, iar eu urma să ajung la profunzimea lucrurilor.

Un ciocănit se auzi la ușă iar mama își făcu apariția cu o tavă pe care se aflau o farfurie cu macaroane cu brânză și un pahar de apă.

— M-am gândit să îți aduc ceva de mâncare și mă gândeam că ai avut parte de destule cozi de pește pentru o zi, spuse ea. Încerca să pară calmă, dar în spatele ochilor pe care îi arăta lumii se citea ceva diferit. O frică, dar și o curiozitate care nu-i dădea pace.